

je větší hrozba než samec

Mindy McGinnis

SAMICE DRUHU

Mindy McGinnis

POZNÁMKA PŘEKLADATELE

V knize jsou použity citace z Bible, překladu 21. století
vydaného nakladatelstvím Biblion v roce 2009.

© 2016 by Mindy McGinnis

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Mirka Palkosková, 2025

ISBN 978-80-271-5625-2

Obětem.

Varování

Tato kniha obsahuje témata, která mohou být některým čtenářům nepříjemná. Jmenovitě jde o témata jako znásilnění, vražda a vražedné myšlenky, sexuální násilí a užívání drog. Zmíněné jsou také victim shaming, slut shaming, pedofilie, týrání zvířat a smrt zvířete. Pokud si během čtení této knihy budete potřebovat dát přestávku, rozhodně to udělejte.

Potřebujete-li pomoc, nebojte se nalistovat stranu 271, kde najdete seznam organizací s kontakty, na které se můžete kdykoli obrátit.

1. ALEX

Tohle je můj způsob, jak někoho zabít.

Naučím se jeho zvyky, jeho rutinu. Na tom není nic těžkého. Jeho život sestává z rychlých návštěv levné samoobsluhy, kde nakupuje to holé minimum věcí potřebných k udržení svého zpustlého životního stylu. Klobouk má přitom vždycky stažený dolů přes oči, jako by nechtěl, aby ho někdo poznal.

Stejně je poznat. Jsme na malém městě.

Sleduji ty drobné interakce. Mění se ze vteřiny na vteřinu. Ten známý *platí mi za to, abych se usmíval* výraz místního prodavače rázem ochabne, když si uvědomí, kdo to je, a skener na čárové kódy se chabě pokouší prolomit ticho pravidelným *píp-píp*, jak přes něj sunou jednu položku za druhou.

Znám ten vzorec, ale stejně ho sleduji. Chleba, sýr, víno a sachary, které občas nadrobí ptákům – malý střípek laskavosti, který ho dělá ještě odpornějším. Jestli totiž existuje nějaká jeho stránka, která krmí ptáky, když se snáší zima, tak v něm existuje i slušnost, kterou se rozhodl ignorovat, když prováděl jiné věci. Jiné věci, jimiž se také nakrmili ptáci. A jestřábi. A mývalové. A kojoti. Všechna ta zvířata, co si jí lačně naplnila chřtán a zničila tak veškeré šance, že bude její vrah usvědčen.

Ale já nejsem soud. Nepotřebuji důkazy.

Tuhle cestu znám, tu, po níž vyjíždí z města. Zatočí doprava, k mostu, který je už deset let mimo provoz, a pak zamíří doleva po šterkové cestě. Každá další cestička je o něco poničenější než ta předchozí. Nejdřív dva pruhy, pak jeden, nejprve dláždění, pak šterk, a nakonec jenom hlína. Polní cesta vedoucí do lesa.

Vím to, protože jsem ho posledních několik měsíců každý den sledovala. Jsem jenom holka, co se letos v létě snaží dostat do formy, shodit poslední dětské faldíky a plně přijmout nastupující ženství. Vypadám tak bez poskvrnky. Jsem tak svěží a plná naděje. Splývám s přírodou kolem, jak se snažím vyběhnout na kopec, a působím tak energicky, když na druhé straně uháním dolů. Vlasy za mnou vlají a já si vychutnávám svou zaslouženou odměnu. Tohle si myslí každý, kdo mě vidí.

Těch pár lidí, co tu bydlí, na mě mává, když je mímám. Nejdřív působili trochu rozpačitě, ale teď už mě poznávají. Dny jsou čím dál teplejší a jedna postarší dáma na mě začne čekat na konci své příjezdové cesty se skleněným džbánem plným limonády. Přesně ví, kdy budu míjet její dům, a vždycky mi připraví studené pití s kostkami ledu, které mi chrastí o zuby.

Nejdřív to dělám proto, aby se nikdo nepodívoval, až tu budu *ten* den. Nakonec si to ale oblíbím: to, jak mám teď svalnaté nohy a jak mi vlasy ještě hodiny poté voní větrem. I tu limonádu mám ráda. Skoro se těším, až tu starší dámu zase uvidím. Nikdy se však nenechám rozptýlit.

Protože tohle není způsob, jak se dostat do formy nebo poznat nové přátele.

Tohle je můj způsob, jak někoho zabít.

A vážně je to jednoduchý proces. Když vidí, že se zastavuji na konci jeho příjezdové cesty, jeho dlaň na okamžik zaváhá. Ano, patří k těm,

co mi mávají. Je to muž ve středním věku, který většinu dne sedí na verandě a který je vlastně docela pohledný, dokud se mu nepodíváte do očí a nepoznáte, co tam číhá. Každý den, zatímco vychází slunce a lahev vína se vyprazdňuje, tam sedí a přemýšlí, kdy se mu život vymkl z rukou, a sedí tam tak, dokud slunce zase nezapadne.

Já vím naprosto přesně, kdy se mu život vymkl z rukou. Vysvětlím mu to.

Je osamělý. Když se u něj tedy úplně poprvé zastavím a jemu se rozzáří obličej, skoro se cítím špatně. Skoro. Protože v těsném závěsu za tím čistým úsměvem lidské bytosti zoufale toužící po společnosti následuje rychlý pohled na moje tílko, pod nímž se mi dmou prsa, jak se snažím popadnout dech. A už nejsme dvě lidské bytosti.

Jsme samec a samice.

Sami v lesích.

A já budu lhát, řeknu, že jsem uštvaná, že si na chvíli potřebuji sednout. Nějaká část jeho podvědomí ví, že by tohle dělat neměl. Ta část, která drobí suchary a krmí jimi ptáky, ví, že by mě neměl odvádět ze slunce do přítomí svého domu. Ale jiná jeho část to *chce*.

A je o hodně silnější.

Usměju se, když mi podrží síťované dveře. Chtě nechtě nakrčím nos a zdůrazním tak své pihy. Každý mi říká, jak jsem roztomilá. Jsou úplně mimo.

Veжду dovnitř, do chladného stínu, a přitom předstírám, že jsem neslyšela, jak za mnou cvakl zámek. Pak se otočím a řeknu mu, kdo jsem.

Tohle je můj způsob, jak někoho zabít.

A necítím se kvůli tomu špatně.

2. JACK

Alex Craftová je strašně nenápadná.

Moc jsem o ní nepřemýšlel, dokud jsme se jako prváci se vši mladickou vervou nepřidali k pátracím skupinám hledajícím její sestru. Líbilo se nám předstírat, že jsme dospělí, ten pocit, že děláme něco opravdového. Samozřejmě jsme si zapomněli zkontrolovat baterie v baterkách a Park měl v kapse pytlík, jehož vinou naše pátrání skončilo v okamžiku, kdy jsme se dostali z dohledu opravdových dospělých.

Branley si fakt zabalila svačinu, jako kdybychom šli na čundr nebo co. Ale abych byl fér, jakmile byl ten pytlík prázdný, byli jsme v sedmém nebi a ona za hrdinku, přesně tak, jak chtěla. Tu noc mi seděla na klíně a spokojeně se vrtěla přesně tam, kde ví, že to mám rád. A já jí v tom nebránil. Branley jsem nikdy v ničem nebránil. Pořád totiž nevím jak.

Naši hrdinkou teda byla holka, co vzala tortilla chipsy na hulihrad, a přitom několik metrů od nás našel opravdový hrdina mrtvolu. Spíš teda její části. Ani jsme si nevšimli, že se blíží světla baterek. Jenže pak ta kočka, co si ji Parker přivedl a zrovna jí udělal fakt dobře, vydala zvuk a světla sklouzla směrem k nám.

Celý ty tři roky, co od té doby uběhly, přemýšlím, jak jsme asi vypadali. Branley měla tričko s nápisem „Najděte Annu“ vyhrnuté

nad kozy, já trenky u kotníků a všichni zarudlý oči a ve tváři výraz *a doprdele*.

Ten chlap, co šel jako první, vypadal dost potřhaně, se špinavými vousy, kloboukem a plandající bundou. Takový ten typ, od kterýho bych čekal, že se zasměje a řekne, ať pokračujeme, zatímco na nás bude dál svítit. On se ale ani na jednu z holek vůbec nepodíval, zatímco na sebe natahovaly oblečení. Místo toho pohlédl přímo na mě a řekl: „Vypadněte odsud, vy kokoti.“

Byl jsem tak zaneprázdněný tím, abych se nasoukal do všech svých hadrů, že jsem myslel, že jsou všichni nasraní na nás, že to kvůli nám mají tak tvrdý výrazy ve tvářích. Že těmi baterkami míří k zemi, protože nechtějí – s jistotou – vědět, co jsme tam dělali. Ale tím to nebylo.

Její ruka trčela z hlíny, holá až na kost. Ukousaná kůže se odlupovala směrem k zápěstí. Zamrzl jsem, právě když jsem si zapínal poklopec. V tu chvíli jsem nevěděl, že až tu oblast projde kordon, najdou kusy Annina těla všude kolem. Myslel jsem si, že je to mělký hrob, ze kterého se pokoušela vyhrabat, zatímco já o pár metrů dál ze všech sil píchal jinou holku.

„Co?“ řekla Branley. Jako vždycky mi zírala přímo do tváře a na-prosto jí unikalo, že právě našli to, co jsme podle všech očekávání měli hledat.

Nechal jsem ji tam. Udělal jsem přesně to, co mi řekl ten chlápek. Otočil jsem se a kurva vypadnul. Běžel jsem, protože jedna z tváří v tom kruhu patřila Alex Craftové, holce, se kterou jsem celý život chodil do školy, holce, kterou člověk většinou ani nevnímá. Ale v tu chvíli jsem ji vnímal, to, jak se natahovala k zemi, aby se dotkla hlínou zašpiněných prstů své sestry. Vypadala přitom jako děcko, co z pískoviště vyhrabává zapadlou hračku. A od té chvíle už jsem ji nedokázal nevnímat.

Tak na tohle myslím, když se kolem mě protáhne hned první den posledního ročníku. Při chůzi pohazuje tmavými vlasy a ve tváři má pořád tu samou zatuhlou masku, kterou jsem spatřil tenkrát v noci, jako by tam byla přilepená navždycky.

Přemýšlím, jestli slyšela, jak ten chlap říká, že jsem kokot.

A chtěl bych vědět, jestli s ním souhlasí.

Protože na to vemte jed, že já jo.

3. PEEKAY

Mám sice jméno, ale všichni mi říkají Peekay, protože jsem PéKá – potomek kněze. Přemýšlím o tom, protože moje jméno – nebo aspoň moje přezdívka – by mělo být někde na screenshotu, který mi Sára právě poslala. Je z telefonu mého kluka, který mu sebrala, když odpadnul na večírku. Zachycuje pěkně sprostý sexting, který by měl mít na jedné straně *Adam* a na druhé *Peekay*, ale místo toho tam stojí *Adam a Branley*.

Odhodím telefon na sedadlo spolujezdce a soustředím se na to, abych se nerozbrečela, zatímco čekám, až provozovatelka zvířecího útulku přijede a otevře budovu. Noha mi poskakuje nahoru a dolů, jak uvnitř hořím zlostí, a klíče od auta mi cinkají o koleno. Vytrhnu je ze zapalování a všimnu si korálkového přívěsku na klíče, na kterém je napsáno „Peekay & Adam 4ever.“ Je poskládaný z písmen, fotbalových míčů a srdíček a na některých místech je barva sedřená, jak se přívěsek roky otíral, když jsem ho vyndávala z kapsy džínů a zase vracela zpátky.

Roky.

„Zmrde,“ řeknu a rozlomím černou tyčinku, která to všechno drží pohromadě, takže se písmenka, fotbalové míče a srdíčka rozletí po autě.

Tohle slovo bych neměla říkat, protože jsem z věřící rodiny. Ale taky bych neměla pít pivo a vědět, jak smrdí pták, takže to, jak mluvím, je

ten nejmenší hřích. Můj telefon znovu vydá ten zvuk, kvůli kterému jsem se pro něj vrhala i uprostřed noci a šťastně tajila dech. Ten zvuk, díky kterému jsem mívala žaludek až v krku. Až na to, že teď moje orgány míří zcela jiným směrem, a já vylezu z auta, abych se nemusela dívat na rozzářenou obrazovku s jeho jménem, co má na obou stranách srdíčko. Vykutálí se za mnou pár korálků, a jak lezu ven, jeden mi pod nohou křupne.

Je to „&“.

Na štěrk padají další korálky. Uslyším zvuk jiného auta. Zabalím si ruce do rukávů mikiny, protože je větší zima, než by člověk řekl (*díky, Ohio*), a čekám, připravená zahájit v útulku svou praxi, která je součástí posledního ročníku.

Na vysvědčení to bude kolonka DZU – Dobrovolník ve zvířecím útulku, a pravděpodobně za tím bude následovat velké A, hezky srovnané mezi ostatními. O tom, jak by měl maturitní ročník vypadat, jsem původně měla úplně jiné představy, a Adam v nich měl svoje místo. Až doteď.

Podupávám a namlouvám si, že to dělám proto, abych se zahřála, a že to malé okouzlení srdce, které se právě rozbilo na kousíčky, s tím nemá co do činění. Druhé auto zastaví vedle mého, ale není to ta paní z útulku. Je to další studentka, a jak vystupuje z auta, chvíli mi trvá, než si ji zařadím.

To bych vlastně lhala. Vím úplně přesně, kdo to je, jenom si nemůžu vybavit její *jméno*. A tak tu stojím, pěsti obalené v mikině a podupuji chodidlem, až nakonec řeknu: „Čau, Anno. Ty jsi tu jako dobrovolnice kvůli praxím?“

Na vteřinku se na mě zahledí a já si uvědomím, co jsem právě provedla.

„Já jsem Alex,“ odvětlí.

„Já vím, jasně. Jo, totálně to vím,“ řeknu a slova se valí jedno přes druhé. „Já jenom –“

„Jenom to, že při pohledu na mě myslíš na moji starší sestru, takže ti mozek nabídl její jméno místo mého.“

„Jo,“ odvětim. Jsem docela zaskočená tím, jak věcně to podala. Jako bych byla porotce ve vědecké soutěži, a ne holka, co právě řekla hovadinu.

„Jo,“ zopakuje po mně a vydá se do útulku. Ukáže se, že ve skutečnosti byl odemčený.

Dívám se, jak ode mě odchází. Záda má ztuhlá a já si pomyslím, že to bude dlouhá závěrečná praxe. Pak zase zaslechnu svůj telefon, ten zvuk, který mám tak silně spojený s Adamem. Přemýšlím o těch zprávách, co si posílal s Branley Jacobsovou, a opět mi vyklouzne to slůvko.

„Zmrde.“

Je taková zima, že když to vyslovím, dělá se mi pára u pusy, a i když jsem si dneska ráno důkladně vyčistila zuby, cítím vyčichlý zápach piva. A tak jsou tu se mnou, to slůvko a pivo. Visí spolu ve vzduchu a můj táta by ze mě byl právě teď nejspíš fakt zklamaný. I proto, že vím, jak smrdí pták. Nebo aspoň ten Adamův.

Ale jenom ten jeho.

4. ALEX

Je jednodušší mít rád zvířata než lidi, a je pro to i důvod.

Když zvíře udělá nějakou hloupou chybu, člověk se tomu zasměje. Kočka špatně odhadne svůj skok. Pes působí až příliš přemýšlivě, zatímco si prohlíží něco úplně obyčejného. To jsou směšné věci. Ale jakmile je to člověk, kdo něčemu nerozumí, kdo se přepočítá a zařadí zpátečku příliš pozdě, hned se mu připisuje vina. Je hloupý. Udělal chybu. Učitelé a policisté mají za úkol tyto incidenty vyřešit a za sebou přitom zanechávají administrativní stopu, aby všechnu tu hloupost doložili. Chyby. Související důkazy. Máme k dispozici celé systémy, které rozhodují, kdo je kdo.

A ty systémy občas nefungují.

Rodiny tráví víkendová odpoledne ve zvířecím útulku, i když žádné zvířátko neshánějí. Chodí se dívat na ty, které nikdo nechce a nikdo nemá rád. Na kočky a psy, co nechápou, proč je to s nimi právě tak. Hladí je a češou, rozplývají se nad nimi a dávají jim pusinky. Pak se zvířátko vrátí zpátky do klece a občas jsou i nějaké slzičky. Hledět na ty němé tváře vyhlížející zpoza mříží je pro mnohé nesnesitelné.

Vyměňte to za lidský obličej a reakce budou úplně jiné.

Důvodem je, že lidé by měli být chytřejší.

Ale naše logika je v tomto směru pokroucená. Pes, který kouše, je mrtvý pes. Už během mého prvního dne v útulku jsem viděla, jak

jednoho uspali, což je sám o sobě dost zavádějící obrat. Ze slova spát by se totiž dalo usuzovat, že existuje možnost se probudit. Když se jejich těla ocitnou za hranicí bezvědomí, kdesi hlouběji, kde tělesné ústrojí začíná selhávat, začnou se maličko bouřit, začnou bojovat na molekulární úrovni. Kopou. Křičí. Nechtějí odejít. A tohle se děje, protože se jejich čelist sevřela kolem lidského zápěstí, jen kratičce. Třeba jenom jednou.

Ale lidé, ti mají víc šancí. Mají ten luxus, že mohou chybovat. Třebaže mají vyvinuté vyšší logické schopnosti a *věděli*, když to dělali, *věděli*, že dělají něco špatného.

K centru patří už měsíc kastrační klinika. Dnes ráno mám za úkol zajít pro poštu. Přemůžu nutkání hodit šutr na uhánějící auták, když na mě řidič obdivně zahvízdá. Ve schránce je spousta žádostí o přijetí na kliniku, většina je pro psy, ale je tu i pěkná řádka koček. Rhonda, paní, která útulek provozuje, mi řekne, ať je roztřídím: psi a kočky, samci a samice.

Když Rhonda spatří všechny psí samce na soupisce, odfrkne si. „Lidi se nikdy nepoučí,“ řekne.

„Co tím chcete říct?“ zeptám se.

„Všichni si myslí, že když psa vykastruješ, sníží se tím jeho agresivita, ale obvykle jsou to feny, kdo kouše. Je to základní instinkt, kterým chrání své lůno. Vidiš to u všech zvířat – samice druhu je větší hrozba než samec.“

„Až na lidi,“ řekne ta druhá holka, co tu dobrovolničí.

Zvoní telefon. Zvednu ho a řeknu: „Útulek na Trojmezí, tady Alex,“ místo, abych jí odpověděla: „O tomhle ty nemůžeš mít ani nejmenší ponětí.“

Což se mi právě dralo na jazyk.

Rhondě volají kvůli zatoulanému zvířeti na hranici kraje, a tak si vezme auto s korbou a nám řekne, abychom „držely pevnost“. Na

našem opevnění ale v tuhle chvíli ke chránění nic moc není. Ráno bývá útulek plný dobrovolníků, co venčí psi, a manželek, co se rády mazlí s kočkama, ale „nemají dovoleno“ mít je doma. Všichni ti lidé se postupně vytratili. Společně s tou druhou holkou přechkáváme posledních patnáct minut. Sedím u stolu a předstírám, že třídím žádosti o kastraci, abych si s ní nemusela povídat, a ona je na všech čtyřech a strká prsty do klece s naším osamělým králíčkem, kterého jsme vytáhly do čekárny, protože jsme doufaly, že někdo podlehne a vezme si ho domů.

Přední dveře se se švihnutím otevřou a prásknou o zeď tak prudce, že srazí tři plakáty s nápisem „Hledá se kočka,“ a informační letáček o lymfské borelióze. Dovnitř vejde žena s červeným obličejem a obočím zamračeným tak, že jí nad nosem tvoří jednotlou linku. Začne mluvit ještě dřív než se na mě stačí podívat.

„Někdo právě vyhodil tašku se štěňaty na devítku,“ pronese.

„Krajská spojka číslo 9?“ zeptám se, abych si to ujasnila, ale především proto, že vím, že ji tím otrávím, a že se mi nelíbí, jak se mnou mluví. Nebo spíš jak se mnou nemluví, ale místo toho jen pořvává slova mým směrem, zatímco se otáčí zpátky ke dveřím.

„Jo, krajská spojka číslo 9,“ vyjede. „Cos jako myslela?“

Ta druhá dívka vytáhne prsty z králíčí klece a vstane, ale nejde k nám. Postává v pozadí, aby třeba mohla v případě potřeby něco říct, ale zároveň se drží zpátky, abych na to nemohla moc spoléhat. To mě taky dráždí, takže teď už v místnosti nejsem spokojená s nikým.

„Kde na devítce?“ zeptám se a vyndám kus papíru, abych si to napsala.

„Těsně před zatačkou,“ řekne ta paní. „Trochu zpomalil a vyhodil tu tašku z okna.“

„Jak víte, že to byla štěňata?“ zeptám se.

„Prosím?“ zeptá se a obočí se jí konečně oddělí, jak vyletí směrem vzhůru.

„Jak víte, že v té tašce byla štěňata?“

„Musela jsem uhnout, abych je nepřejela,“ řekne a její tón trošku změkne. „Poznala jsem to ze způsobu, jak se ta taška otáčela, víte? Jako by vevnitř bylo něco, co se snažilo dostat ven.“

„Mohla to být koťata,“ odvětim.

„Copak na tom záleží?“ zařve na mě málem. „Já jsem sem přišla, do útulku, abych oznámila, že ve škarpě na devítce leží taška se štěňaty nebo koťaty nebo s čím, a vy s tím nic neděláte.“

„Proč jste nezastavila?“ zeptám se a cítím, jak se mi vnitřní řazení hladce posouvá z argumentační rychlosti na zápasnické tempo jako dobře naolejovaná mašinka.

„Cože?“ Ted už funí, dýchá v mělkých heknutích, které jí nemohou dostatečně okysličovat mozek.

„Uhnula jste, abyste tu tašku minula. Záleží vám na tom dost na to, abyste to nahlásila. Tak proč jste nezastavila a neudělala něco sama?“

„V dodávce mám děti,“ řekne. „Nechtěla jsem, aby viděly něco, co by neměly. Koukněte, já dělám, co můžu. Těch štěňat je mi líto –“

„Nepochybuj o tom, že vaši lítost ocení,“ řeknu.

Už nebude dělat hodnou. Vidím, že sama zařazuje vyšší rychlost, a vím, že jsem zašla příliš daleko, dovolila si ukázat pokrytecké rádobu dobračce, kým skutečně je, ale ona se pod mou logikou nesloží.

„Kdo je tvůj nadřízený?“ zeptá se a rozhlédne se po místnosti, jako by si právě uvědomila, že je tu jediná dospělá.

„Bůh,“ odpovím.

5. PEEKAY

„Bůh?“ Zavřu za sebou dveře Alexina auta a ona se při startování zpo-
la usměje. Útulek je zamčený, cedule otočená na „ZAVŘENO“ a do
vzduchu stoupá znečištění z malé dodávky, v níž přijela ta žena. Ta
teď uhání pryč po příjezdové cestě, jako bychom na ni pustily vztek-
lého psa. Alex nechala zprávu na Rhodině telefonu, že jedeme zkont-
rolovat „odhozenou tašku, co se hýbe“ na devítku – nespecifikovala,
jestli jsou to koťata nebo štěňata.

„Technicky vzato je to pravda,“ řekne, aby mi odpověděla.

„Takže ty věříš v Boha?“ Mám chuť si dát facku, jakmile to vyslo-
vím, protože to jednak není ten nejlepší způsob, jak prolomit ledy,
a za druhé jsem právě do poslední tečky napodobila obrázek dcerky
kněze, kterému se snažím uniknout.

Jenže Alex na mě na oplátku vyrazí s otázkou, kterou vůbec neče-
kám. „Ty jo?“

Myslím, že se mě na to zatím nikdo nikdy nezeptal. Všichni to ode
mě čekají, stejně jako skutečnost, že nenosím žádné sprosté spodní
prádlo a že nejsem potetovaná.

„Jo,“ odpovím a fakt je to pravda. Nejsem ráda, že jsem PK, ale ne-
jsem ani lhářka.

„Proč?“

Cítím, jak se ježím, jako pes, co chce vypadat větší.

Alex neznám, nevím, jestli se mi líbí, a nemám náladu na to, abych při našem prvním rozhovoru obhajovala něco tak významného, jako je má víra v Boha. Chystám se odpovědět něco v tomhle smyslu, přestože vím, že to bude jenom oslabená verze výzvy *naser si* –, ale nakonec to spolknu. Všechny ty sračky, co bych jí mohla říct, se mi rozplynou na jazyku, protože ta otázka zněla upřímně, a ne jako výsměch, se kterým se setkávám častěji. A myslím, že jestli budu s Alex v útulku pracovat, jednou si budeme muset promluvit. Tak ať to máme za sebou.

Na chvíli se odmlčím, abych dala dohromady skutečnou odpověď, a ne nějaký odfláklý citát jako: „Ježíš mě miluje“ doprovázený slovy: „protože tak je to v Bibli“. Víím, že musím něco říct, ale chci zvolit ta správná slova, a tak se dívám z okénka, zatímco Alex nás veze směrem k devítce.

Jediný semafor, který je ve městě, projedeme na zelenou a zamíříme na sever. Mineme tři bary a dvě pizzerie a dostaneme se na území nikoho – k několika vydlážděným silnicím, které jsou označené skutečnými vývěskami (Pátá a Šestá), ale kde nic není, jen slepé ulice. Ti, co město naplánovali, se v devadesátých letech až příliš nadchli pro přínos, který pro místní komunitu měla mít nová továrna na kalkulačky. Nakonec se po dvou letech ukázalo, že jejím skutečným přínosem byl jenom nesplacený úvěr a obrovská prázdná budova.

Jo, a taky nekonečná zásoba kalkulaček zdarma pro místní školu. Pak je ale někdo naprogramoval tak, aby se na nich objevil nápis BOOBS, když je zapnete (58008 vzhůru nohama), a tak skončily ve školní aukci. Jakýmsi strašlivým řízením osudu se stalo, že je koupila církve ve vedlejší městě v rámci dodávky zásob do školy, a celá banda páťáků tak evidentně dostala na první hodině matematiky víc, než mohli tušit. Ale žádná z mých úvah mě nepřibližuje okamžiku,

kdy budu Alex schopná odpovědět, proč věřím v Boha, a ona po mně při řízení koutkem oka pokukuje.

„Myslím, že je to proto, že někdy, když je mi fakt špatně, když se zastavím a dovolím si být v klidu, tak... *něco cítím*.“ Už když to říkám, cítím, jak mi slzy stoupají do očí, protože Pán ví, že v poslední době jsem se fakt neměla dobře, a ten pocit klidu, který mě bez jediného jasného a zřetelného důvodu čas od času obklopí... no jo, fajn. Tohle fakt dokáže holku rozbrečet. Dokonce i když se ze sebe snaží setřást nálepku PK.

Když se to vezme kolem a kolem, je tahle odpověď stejně na hovno.

Takže mě překvapí, když Alex přikývne, jako že to chápe.

„Ty to taky cítíš?“ zeptám se.

Pokrčí rameny. „Ne, takhle ne. Ale věci do sebe umí tak nějak zapadnout, když to potřebuji.“

„Hustý,“ odvětim a naše zásadní duševní obnažování je u konce.

Alex zabočí na devítku. Obě si tašky všimneme ve stejný okamžik. Je to průmyslová, pevná černá taška na odpad a je vidět, jak teple pulzuje. Alex zastaví a zapne výstražná světla – i když netuším, proč se s tím obtěžuje. Stojíme uprostřed kukuřičných polí zralých ke sklizni a od chvíle, co jsme minuly poslední bar ve městě, jsem tu jiné auto neviděla. Obě vystoupíme.

Vím, že není naděje ještě dřív, než se k ní dostaneme. Taška se nehýbe, to je jeden ze znaků. Ale cítím taky čerstvý pach moči a mírnou kovovou pachut čerstvé krve. Nevím ani, jestli chci vidět, co je uvnitř, ale Alex nezaváhá. Otevře ji bez jediného ucuknutí a oba pachy se asi tak tisíckrát znásobí.

Odvrátím pohled.

Slyším, jak pytel šustí, když je Alex kontroluje, aby se ujistila, že jsou doopravdy mrtvá, a pak bzučivý zvuk, jak pevně svazuje šňůrky na pytli a dvakrát je převáže.

„Tři štěňata,“ konstatuje. „Dva zlomené krky a jedno udušení.“

Rozhlédnu se po silnici. Slyším jenom vysušená stébla kukuřice, jak o sebe chrastí, a vytrvalé, pravidelné tikání výstražných světel na Alexině autě. „Asi je zbytečný doufat, že ho tady někdo viděl,“ řeknu.

„Jo,“ odvěti Alex, vezme tašku a opatrně ji položí do kufru. Pak ho zavře. „Ale aspoň, že jich té ženě bylo líto.“

Míříme zpátky do útulku. Alex je zticha, ale já funím. Mám ústa pevně zavřená, takže mi veškerý vzduch proudí nosem v krátkých prudkých nárazech. Dokážu myslet jenom na ten teréňák, co uháněl po silnici, na ruce, které strčily ta drobná, hladká tělíčka do pytle, a pak je vyhodily z okna, jak se to s odpadem dělá.

Štěňátko ztělesňuje pocit života a lásky. Celá tělíčka mají měkká – chlupy, kůže, čerstvé, jemné tlapičky. Vyzařují teplo, tak, jak to popisuje věda, ale je v tom víc než to. V očích jim září světlo přítulnosti a jakmile vidí člověka, začnou vrtět zadečkem jak šílená – dokonce jim ani nezáleží na tom, jakého člověka. Je to ztělesněná láska. A někdo na ni sáhnul, strčil ji do pytle a zabil.

Přijíždíme na stopkou označenou křižovatkou dvou silnic uprostřed ničeho, na jedné straně kukuřice, na druhé zhroutená stodola. Je to jedno z těch míst, kde je z nějakého nepochopitelného důvodu stopka na všech čtyřech stranách. Za celou historii kraje se nestalo, že by se tu potkala čtyři auta najednou. Teď tu ale ještě jedno je, je to starší dáma ve svém Buicku. Mávně na nás, ať jedeme, a Alex jí to oplátí tím, že zdvihne prsty položené na volant v obvyklém rychlém gestu.

Dech se mi v hrdle zadržává při představě štěňátek, jak se vrtí, jak se v přehřátém pytli na odpad snaží navzájem utěšit, na ty tiché, pištivé zvuky, které vydávají, aby dala vědět řidiči, že se bojí. To, jak zmatená jsou, protože jeho to nezajímá. A ten zvuk, co se ozve, když

pytel dopadá na silnici. Na vteřinu přemýšlím, co bych dělala, kdyby na průsečíku silnic stál terénní automobil, a nechám fantazii běžet.

Vidím prorezlé terénní auto, chlapa oděného v tričku s utrženými rukávy. Představuju si, jak stahuje okénko. V obličeji má obvyklý tázavý výraz, tedy aspoň dokud neotevřu dveře, nevytáhnou ho ven a nenakopu ho do koulí, znovu a znovu, dokud nevydává stejné zvuky jako ta štěňata.

Je to fantazie a já to vím. Jsem maličká holka – metr šedesát pět – a když někdy přes den musím domů odnést víc než dvě učebnice, mám problém uzvednout batoh. Nejsem velká. Nejsem silná. Nikoho nevydším. Nikdy nikoho nezkopu, a i kdybych mohla, neudělala bych to.

Ale dělá mi tak nějak dobře, když o tom přemýšlím.

6. JACK

Jsem ten kluk, co všichni chtějí být jako on.

Poznám to podle toho, jak se dívají, když skóruju za tři body, slyším to v kolektivním řevu z tribun, když dám vítězný touchdown a udělám několik salt vzad – a rozhodčí může jít se svou vlaječkou „přehnaná oslava“ do prdele, to teda jo. Zvládám vypadat dobře předtím, během salta i po něm, a celou dobu vím, že mi večer přijde aspoň jedna fotka s kozama. V pondělí půjdu na jakoukoli ze svých přednášek a bez problémů přednesu, co se chce, udělám zkoušku nebo budu bez mrknutí mluvit v cizím jazyce, protože já mám všechno. Mám holky, mám trofeje, a je úplně jasný, že dostanu titul nejúspěšnějšího studenta ročníku.

Až na to... že ne.

Dostane ho Alex Craftová.

Sedím vedle ní v kanceláři studijního poradce a puslu mám dokořán akorát tak, abych se obral o šance aspoň na druhé nejlepší místo.

„Já to nechápu,“ opakuji potřetí. „Mám skóre 4.0.“

„To má i Alex,“ řekne studijní poradce. „A ta měla přednášky s vyšším ohodnocením, než máte vy.“

„Ale já chci...“ Zavřu ústa, protože si uvědomím, že je to více než chtění, je to *potřeba*.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Samice druhu.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.